

Else Röder: 'Plussen en minnen.' Ouders over de hulpverlening bij eetstoornissen. Uitgeverij Free Musketeers, Zoetermeer 2010. ISBN 9789048413515. (Eetstoornissen/PO/1) Zie ook www.freemusketeers.nl en <http://www.ervaringskennisinkkaart.nl/>

Soort boek/stijl/ziekte: Bundel met interviews over de hulpverlening bij eetstoornissen ter ondersteuning van ouders die nu kinderen met een eetstoornis hebben. Ouders die al ervaringen hebben vertellen over hun zoektocht naar goede hulpverlening in het doolhof aan aanbod van hulpverlening en informatie over eetstoornissen. Ook van de oprichter van de Stichting Anorexia en Boulimia Nervosa (SABN) en van de Werkgroep Ouders staan interviews in dit boekje. Het boek bestaat uit 19 hoofdstukken en bevat ook een lijst van organisaties die informatie en/of activiteiten voor ouders van eetstoornispatiënten hebben of nastreven. Goed leesbaar, informatief boek .

Over de schrijfster: Else Röder (1954) groeide op in Arnhem in een gezin met 5 meisjes en een jongen waarvan er drie doof of slechthorend zijn. Else studeerde gedragsbiologie in Leiden en promoveerde in de sociale wetenschappen. Zij werkte aan de Universiteit van Nijmegen op het terrein van dierenwelzijn en mensenwelzijn. Sinds 2008 is zij als interviewer verbonden aan het Trimbos Instituut en als zelfstandig onderzoeker/interviewer in de zorg. Else Röder is ervaringsdeskundige ouder op het gebied van hulpverlening bij eetstoornissen. Haar dochter heeft een eetstoornis gehad. Zie ook: www.ervaringskennisinkkaart.nl/cv_Else_Roder.php

Korte beschrijving: In dit boekje vertellen 17 ouders van kinderen met een eetprobleem hun ervaringen daarmee. Zij gaan in op hoe zij hun kinderen verslaafd zagen worden aan een eetstoornis die hen ziek maakte. Dan gaan kinderen en jongeren gedrag vertonen waar hun ouders hen niet meer in herkennen. Het maakte hen wanhopig. Het gezinsleven werd gedomineerd door de eetverslaving en ouders hebben moeite om de juiste hulpverlening te vinden. Met de hulpverlening waar zij mee te maken kregen hadden zij vaak problemen. Soms wisten hulpverleners niet hoe ze moesten handelen en ze stelden ouders niet op de hoogte van wat ze deden. Ze vroegen van eetverslaafden dat ze op gewicht moesten zijn voordat ze hulp konden krijgen, iets wat vaak een onmogelijke opgave was. De ouders geven eerlijk weer hoe moeilijk zij het vonden, hoe radeloos zij zijn geweest, en wat zij allemaal hebben geprobeerd voordat er iets hielp. Vaak werden zij door de hulpverlening niet bij de behandeling van hun kind betrokken en serieus genomen. En als het fout ging gedurende de behandeling, zat hun kind weer thuis. Dan wisten zij niet wat er van hen verwacht werd en was hun kind niets vooruit gegaan. De ouders beschrijven ook wanneer het wél goed ging. Dan was er sprake van overleg zodat partijen door het kind niet tegen elkaar uitgespeeld konden worden. Aan het eind van het boek heeft de schrijfster een top tien opgenomen van aandachtspunten van ouders. Het boek wil een duidelijk signaal geven richting hulpverlening om ouders serieus te nemen, fatsoenlijk te bejegenen en uitgebreid te informeren over de behandeling van hun kind.

Wat viel op: Hoe lang het vaak duurde voordat ouders het idee hadden dat hun kind de juiste hulpverlening en begeleiding kreeg en hoe vaak ze niet gehoord werden. Hoe fijn ze het vonden als zij bij de hulpverlening betrokken werden. Dat ouders in het boekje ook verschillende adviezen leveren: de een zegt dat een ouder op zijn/haar eigen gevoel moet vertrouwen terwijl de ander zegt vertrouwen te

hebben in de hulpverlening. Maar allemaal vinden ze het belangrijk dat zaken besproken worden en dat je blijft praten.

Citaten: Pag. 44: ‘Moeder: Mijn tip zou zijn: als je zeker weet dat je kind anorexia heeft: zet je kind op het spoor van een gespecialiseerde kliniek, want lotgenotencontact in zo’n kliniek is het allerbeste. En voor de ouders zelf: blijf in de eerste plaats van je kind houden, en blijf ze altijd krediet geven.’

Vader: ‘Eén van de belangrijkste dingen is: verwijt niemand iets.’ (...) Nog een tip: je moet er samen over blijven praten, als ouders. (..) Mijn dochter hoeft zich niet te schamen, ze is ziek. Maar wees open.’

Pag. 49: ‘Ga er altijd van uit dat behandelaars het beste voor hebben met jou en je kind, ook al snap je niet wat ze doen en ook al maken ze fouten.’

Pag. 59-60: ‘Moeder: Je moet je als ouders door de hulpverleners niet buitenspel laten zetten. Je moet steeds door blijven vragen bij de hulpverleners. Het is haar probleem, maar je hebt als ouder een verantwoordelijkheid om te blijven zoeken naar goede opvang, voor haar en met haar.’

Pag. 71: ‘Doordat ik in het beroep van hulpverlener zit, heb ik gezien dat er dit jaar een symposium over eetstoornissen wordt georganiseerd voor professionals. De thema’s gaan over: meer zorg op maat, werken de bestaande modellen. Terwijl ik denk dat er een soort vonk moet zijn tussen behandelaar en patiënt. En ik zie dat soms niet, ik zie alleen maar techniek; (...)’

Pag. 80: ‘Vader: We krijgen regelmatig ouders aan de telefoon. Ik zeg dan vaak: ‘Probeer de bal bij uw dochter/zoon te leggen.’

Pag. 99: ‘En als je als hulpverlener merkt dat je moeite hebt met deze groep patiënten dan doe je er goed aan iets anders te gaan doen.’